

En Gaard i Sallinge kaldes Bloms Gaard efter en af de sidste Birkedommere i Muckadell Birk. Den har tidligere været en meget betydelig Gaard og Sæde for Adelsfolk; bl. a. skal Nordens første Kartograf, Clāudius Claussøn Swart (Claudius Clavus), være født dér den 14. Sept. 1388, »to Timer før Solopgang« (se om ham Aar-

bog for Svendborg Amts hist. Samf. 1915). Ved den Gaard gaar en Mand »igen«. Han hedder Christen Pedersen og har maaske boet i Gaarden. Han var kommen i Strid med en af Gaardmændene i Sallingelunde om Griesretten paa en Holm, som Aaen ved at forandre sit Lob havde afskaaret fra den ene Mands Eng. En hel Nat igennem trætledes de. Sallingelunde-Manden sagde, at hvis ikke han havde Retten paa sin Side, saa ønskede han ikke at arve Guds Rige. Men Chr. P. svarede: »Hvis jeg har Uret, saa vil jeg vandre, saa længe Verden staar.« Og det er han altsaa blevet nødt til! Han raabte om Aftenen fra Solnedgang, begyndende ude ved den omstridte Eng og endende oppe i Ryeen. En Vovehals, der tjente i en af Gaardene, stod en Aften i Staldøren med en vildig Greb i Haanden og bandte en stor Ed paa, at nu skulde Genfærdet blot komme; aldrig saa snart havde han sagt det, før det virkelig kom og brølte ham ind i Øret, saa han skyndsomst fortrak ind i Huset.

Der maatte mere til for at faa C. P. til Ro. Den enkelte Bymand kunde tage sine Forholdsregler: nogle Vinduer i et Hus ved Kroen blev murede til, fordi de vendte ud imod Bloms Gaard. Men det skaffede jo ikke de andre Bymænd Ro og Fred for det larmende Genfærd. Nej, han maatte »manes ned!»

Der gik Bud herom til Præsten Strøyberg i Sdr. Brøby.¹⁾ Han kom 3 Torsdagsaftener i Træk til Bloms Gaard for at foretage Nedmaningen. Hans Kusk holdt udenfor med Vognen. Str. sagde: »Du maa ikke køre, hvis der kommer én og sætter sig op i Vognen, før han taler til dig. Naar han siger: kor i Guds Navn, saa skal du køre.« Nogle Skilling, som Str. i sin Studentertid uretmesigt havde tilvendt sig, lod Genfærdet ham høre ilde for; den kastede Præsten paa Jorden til ham. Da Genfærdet slog den første Bøg fra Str., sagde denne: »Der maa være Vidner; de skal fjerne sig, ellers gaar det dem ej godt!« Genfærdets Kone sad inden for Bagdøren i Bryggerset og lurede; dér sad hun død næste Morgen. Dér blev slaaet endnu en Bøg fra Str.; først den tredje var »kraftig«. Da Vognen skulde køre derfra med Str., kunde den ikke komme af Stedet. Et Hjul blev da taget af og lagt op i Vognen, og »den onde« maatte saa være Hjul. Det gik saa i flyvende Fart

¹⁾ Christopher Jørgensen Str. (f. 1711) var Sognepræst i Sdr. Br. 1750—94; hans Søn Jørgen Christopher Str. (f. 1766) var først personel Kap. hos ham fra 1792 og hans Efterfølger som Spr. 1794—1834. Hvem af dem, det her drejer sig om, vides ikke.

til Sdr. Broby Præstegaard, og Præsten sagde til Karlen, at Vognen skulde staa i Møddingpølen om Natten.

Et andet Sagn fortæller, at der var mødt 12 Præster for at mane Chr. P. ned. En Mand fra Sallinge skulde hente Genfærdet fra Engene, og en Vovehals paatog sig Hvervet. De 12 Præster stod opstillede i Haven og begyndte at læse; den ældste paa Fløjen læste først, men han slog Genfærdet strax Bogen fra og sagde: »De 11 Præster sk.... jeg paa, men den 12te, den ripene (? ugifte, yngste?), han bliver mig den haardeste.« Det blev da ogsaa ham, der manede ham ned.

En Pæl blev rammet ned gennem det nedmanede Spøgelse; den stod synlig mange Aar, og Stine Vægters var mange Gange gaaet forbi den. En Karl vovede en Gang at røkke ved den, men saa begyndte Genfærdet igen paa sin Raaben.